

commissie zal trachten het logies te doen overnemen door een collega, die zonder voorafgaande mededeeling logies zou wenschen.

De bepaling ten opzichte van de geldelijke aansprakelijkheid is getroffen, omdat bij vroegere gelegenheden gebleken is, dat collegae wegbleven zonder nader bericht en dus de regelingscommissie een onnoodig tekort had te boeken, daar het besproken logies toch betaald moet worden.

Onder de leden, die zich tot deelnemen hebben aangemeld, missen wij nog de namen van verschillende trouwe comparanten; ter wille van de goede regeling mogen wij hun raden, spoedig bericht te zenden. Misschien laten velen zich afschrikken door de moeilijkheden, welke de organisatie van onze Maatschappij den laatsten tijd geeft. Is het niet mogelijk, dat een goede oplossing te Alkmaar gevonden wordt? Wij zorgen voor een prettige collegiale stemming. Wellicht behoort de oude spreuk niet geheel tot de geschiedenis: „te Alkmaar begon te Victorie”.

Hoorn, 12 Mei 1919.

H. L. C. VAN DEN BERG, *secretaris*.

ENCEPHALITIS LETHARGICA OF GRIEPENCEPHALITIS?

De patiënte, over wie ik in dit *Tijdschrift* (n°. 17, bldz. 1494) een mededeeling deed, is, toen de publicatie juist gedrukt was, plotseling overleden, zonder dat nieuwe verschijnselen zijn waargenomen. Lijkopening was niet mogelijk, zoodat ons helaas de zekerheid ontgaat, of hier een encephalitis en niet een ander proces in de buurt van de pedunculi cerebri heeft bestaan.

Dat mijn mededeeling de publicatie van een klinisch waargenomen en serologisch onderzocht geval van griepencephalitis (of encephalitis lethargica) heeft uitgelokt, acht ik van betekenis. Een collega hier ter stede deelde mij mondeling een voor eenigen tijd door hem waargenomen ziektegeval mede, dat hij voor een geval van encephalitis lethargica houdt.

Enschede, 11 Mei 1919.

D. J. BECK.

MALARIA IN NOORD-HOLLAND.

De ingezonden stukken in het *Tijdschrift* van 3 Mei en 10 Mei, onder bovengenoemden titel, dringen mij tot een woord van tegenspraak, vooral het laatste, daar de schrijver zich als autoriteit opwerpt, als hebbende „vijf jaren lang in Noord-Holland malaria meegemaakt”. Dokter B. PREMSELA schrijft een groot deel zijner gevallen van malaria toe aan „een beruchte stinksloot”. Het feit, dat het er „steeds wemelde van de muggen”, is hem voldoende reden tot zijn slotsom. Niet wordt vermeld, welke muggen dit waren en nu meen ik wel met zekerheid te kunnen zeggen, dat, als inderdaad de beschreven sloot de broedplaats der muggen is geweest, deze *culices* waren en niet *anopheles*, welke laatste soort toch alléén voor de malariaverspreiding van belang is. Het is toch een bekend feit, dat de *anophales*larven vrij zuiver water noodig hebben ter ontwikkeling, terwijl daarentegen de *culices* ook met vuil water tevreden zijn. Het is natuurlijk allerminst mijn bedoeling het voortbestaan der stinksloot te verdedigen, maar ik kom er tegen op, dat men voor het doel gebruikt maakt van argumenten, welke geen steek houden.

Tegen beide schrijvers heb ik het bezwaar, dat zij er zoo gemakkelijk toe komen schuld te werpen op autoriteiten en zooveel verwachten van wettelijke regelingen. De *epidemie-bestrijding* in ons polderland is vooral door den grooten waterrijkdom zooveel moeilijker dan in andere streken. Zoolang niet door ophooging de polderbouw in stadsbouw veranderd is, leidt slootendemping licht van kwaad tot erger door het ontstaan van plassen en drassige plekken onder en bij de woningen. De goedaardigheid onzer malaria verijdt bij *stelselmatige* bescherming der huizen op den duur voldoende medewerking der bewoners: De verwachting door *stelselmatige* chinine-behandeling de malaria te verdrijven is grootendeels op teleurstelling uitgelopen.